

HỒI THỨ MƯỜI NUÔI ONG TAY ÁO

Ra khỏi Lãnh Vân Bang, ba người ra sức giục ngựa phi như bay về hướng nam.

Suốt đêm hôm đó, qua một ngày sau tiếp một đêm nữa, vừa mới sang canh tư, ba người đã tới “Tứ Hải võ Hội”.

Đó là khoảng thời gian tối nhất trước khi rạng ánh bình minh, có lẽ chính là thời điểm ngủ ngon nhất nên cả phủ đệ tối om, không nghe một âm thanh.

Ba người cẩn thận không vào công chính mà buộc ngựa ở khu rừng phía đông rồi nhảy qua tường viện tiến vào thấy trong sảnh đường tối om liền tiến vào hậu viện.

Sau tiền sảnh có một dãy phòng ba gian, trong đó gian giữa có ánh đèn phát ra.

Ba người vòng ra sau dãy nhà tiến đến nhìn qua cửa sổ.

Trong phòng có bốn người ngồi vây quanh bàn, ngoài Tổng tiêu đầu “Thần Dao” Tư Đồ Khang còn có ba người khác. Tạ Vũ Diệp nhận ra ba người đó đều là tiêu sư trước đây đi cùng chuyến tiêu với Tư Đồ Khang gồm Đồng Cơ Minh, Điền Chính Danh và Lô Minh Tử.

Trong bốn người thì chỉ Tư Đồ Khang bị trói chặt vào ghế.

Sau lưng vị Tổng tiêu đầu có bốn tên hắc y hán tử tay lăm lăm trường kiếm đứng giám sát, mắt chòng chọc nhìn Tư Đồ Khang.

Chỉ nghe Điền Chính Danh nói:

- Hội chủ nên nghĩ cho kỹ đi! Nếu hợp tác với Cự Linh Giáo, “Tứ Hải võ Hội” mới có thể dương danh thiên hạ...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Mình tiên liệu không sai! Điền Chính Danh chính là tên tiêu sư được nghi vấn nhiều nhất, nhưng bây giờ xem tình cảnh này, có vẻ như cả Đồng Cơ Minh và Lô Minh Tử cũng đã quy thuận Cự Linh Giáo cả rồi!

Đồng Cơ Minh tiếp lời, giọng tên này còn xác xược hơn:

- Tư Đồ Khang! Hãy nhìn lại hoàn cảnh của mình! Nhi nữ bảo bối của ngươi Tư Đồ Linh bây giờ đã thành người của Cự Linh Giáo rồi! Cô ta đã thành hôn với Nam Trung Minh, Bang chủ Lãnh Vân Bang. Nhờ vậy chúng ta đối với ngươi mới khoan dung như thế...

Tạ Vũ Diệp cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn của Tư Đồ Linh để trong tay mình run bắn lên. Chàng khẽ nắn nhẹ bàn tay ấy để ghìm bớt sự kích động của nàng.

Tư Đồ Khang nói:

- Nói bậy! Tư Đồ Khang ta quyết không tin lời bịa đặt của các người đâu! Linh nhi quyết không bao giờ làm cái chuyện khi sư diệt tổ đó!

Điền Chính Danh nói:

- Tư Đồ Hội chủ! Được như thế thì có gì không tốt đâu? Nữ tể người là đường đường một vị Bang chủ Lãnh Vân Bang, một phần tử trong Cự Linh Giáo, như vậy Hội chủ cũng có thân thể trong bốn giáo rồi!

Tư Đồ Khang quát lên:

- Điền Chính Danh! Người là quân mặt người dạ thú, loại ăn cháo đá bát, quân phản trắc vô tín vô nghĩa! Từ trước chuyên bảo tiêu đến kinh sư đến nay, người ra mặt hãm hại lão phu đến tan gia bại sản, như thế mà còn chưa đủ, bây giờ đến nữ nhi độc nhất của lão phu người cũng không chịu bỏ qua! Người thật không bằng loài cầm thú!

Điền Chính Danh cười “hô hô” đáp:

- Hội chủ sao nặng lời thế? Tại hạ làm gì mà để Tư Đồ Hội chủ tán gia bại sản đâu? Chỉ muốn góp lời khuyên chân thành để Hội chủ bỏ chỗ tối mà tìm chỗ sáng và lệnh ái tìm được một vị trượng phu danh giá mà thôi! Người khác có ước cũng không được, sao Hội chủ còn trách Điền mỗ? Nếu tại hạ muốn hại thì lần trước ở Hồng Thạch Phủ ta đã hạ thủ rồi, chờ gì đến bây giờ! Đúng là chó cắn Lã Động Tân, đã không biết ơn thì chớ...

Tư Đồ Khang mặt đỏ bừng, nghiến răng nói:

- Người... người...

Đột nhiên Tạ Vũ Diệp nghe trên mái nhà có tiếng y phục sột soạt, không kịp nói lời gì với Tư Đồ Linh và “Bách Diệp Thần Cái”, buông tay Tư Đồ Linh ra nhún mình nhảy lên mái, vừa kịp thấy một dạ hành nhân lom khom trên đó.

Dạ hành nhân thấy có người vội lao đi, tay còn kịp phóng Tạ Vũ Diệp một mũi ám khí.

Tạ Vũ Diệp không muốn đấu với người kia mà định bắt sống nên lách người đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi ám khí rồi truy theo.

Dạ hành nhân khinh công tỏ ra không kém, nhảy xuống khỏi mái nhà bằng mình chạy ra xa mấy chục trượng, đột nhiên phát ra một tràng tiếng hú rồi lao qua tường viện.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Hiện nhiên tên này báo động cho bọn Đồng Cơ Minh... ở trong phòng. Cứu người là khẩn, bắt được mấy tên phản bội kia thì lo gì tên này chạy thoát?

Nghĩ thế chàng không đuổi nữa, quay trở về phòng.

Trước sân, Bách Diệp Thần Cái. Doãn Kế Duy đang đấu với Đồng Cơ Minh và Lôi Minh Tử.

Tạ Vũ Diệp thấy hai tên tiêu sư không phải là đối thủ của lão ca ca nên không cần để tâm đến nữa, tiến vào cửa phòng, thấy Tư Đồ Linh cầm kiếm đứng giữa phòng, cách đó hai bước, Điền Chính Danh và một tên hắc ý hán tử đều cầm binh khí, Điền Chính Danh cầm thanh đao sáng loáng dí tới hậu tâm Tư Đồ Khang, còn tên hắc y tử chỉ mũi kiếm vào yết hầu lão Tổng tiêu đầu!

Điền Chính Danh cất giọng thâm trầm nói:

- Linh muội! Nếu muội tiến thêm một bước nữa thì đừng trách đại ca hạ thủ vô tình với lệnh tôn! Muốn giữ tính mạng cho Tổng tiêu đầu, muội hãy lùi lại đi!

Tư Đồ Linh vô cùng bối rối, không biết nên tiến hay nghe lời đối phương lùi lại?

Đúng là tiến thoái lưỡng nan!

Tạ Vũ Diệp đứng ngoài cửa không dám vào, dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tư Đồ Linh:

- Linh muội! Hãy lùi lại để chúng đi!

Tư Đồ Linh liếc mắt nhìn ra, thấy Tạ Vũ Diệp đứng ngoài cửa liền nói:

- Thôi được! Để các người đi vậy!

Nói xong lùi lại góc phòng.

Điền Chính Danh cười hắc hắc nói:

- Linh muội quả là biết thức thời! Tiểu huynh xin đa tạ!

Nói xong một tay vẫn dí đao vào hậu tâm Tư Đồ Khang, tay kia nhấc bổng cả chiếc ghế mà lão Tổng tiêu đầu bị trói chặt trên đó, hướng ra cửa.

Tên hắc ý hán tử tỏ ra cũng rất cơ cảnh, vừa bước giật lùi nhưng lưới kiếm vẫn không rời khỏi cổ họng Tư Đồ Khang.

Tạ Vũ Diệp bẻ đôi mũi ám khí bắt được cũng dạ hành nhân ở hai tay, dùng “Truyền âm nhập mật” nói vào tai Tư Đồ Linh:

- Linh muội hãy nói chuyện với hắn đi!

Tư Đồ Linh nghe lời nói với Điền Chính Danh:

- Điền Tổng quản! Gia phụ bấy nhiêu năm sống với người chí tình chí nghĩa. Hy vọng người không làm hại đến lão nhân gia...

Điền Chính Danh đáp:

- Linh muội cứ yên tâm, đại ca không phải là hạng người vong ân bội nghĩa đâu!

Hắn nói chưa xong câu thì rú lên một tiếng ngã phịch xuống như bị hàng lần đi mấy vòng!

Nguyên do là Tạ Vũ Diệp dùng hai nửa mũi ám khí, vận “Tử phủ thần công” tới mười thành công lực phân biệt phi tới Điền Chính Danh và tên hắc y hán tử.

Nửa cây “Tang môn đỉnh” thứ nhất bắn tới giữa thanh đao của Điền Chính Danh.

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, thanh đao bị gãy đôi, nửa chuôi trong tay Điền Chính Danh cũng bị bắn đi, lòng bàn tay tóe máu. Lực đao mạnh đến nỗi làm tên Tổng quản ngã vật xuống, đầu va vào cạnh bàn đau buốt, vừa lăn vừa la lên ăng ăng.

Tên hắc y hán tử còn thảm hơn, bị nửa mũi “Tang môn đỉnh” bắn trúng làm khuỷu tay phải vỡ nát rú ngay xuống, thanh kiếm rơi “Koong” xuống đất, máu từ khuỷu tay tuôn ra như suối rú lên một tiếng ngã sấp mặt xuống đất.

Điền Chính Danh ngã xuống, chiếc ghế trời Tư Đồ Khang rời khỏi tay hắn lật nghiêng đổ xuống, vì bị trời chặt nên lão Tổng tiêu đầu không thể đứng lên được ngã theo chiếc ghế.

Chính lúc ấy một người từ ngoài cửa lướt vào đỡ lấy chiếc ghế đặt dựng lên.

Người đó không phải ai khác, chính là Tạ Vũ Diệp!

Tư Đồ Khang tựa hồ như chưa thể tin ngay vào mắt mình, chớp chớp mắt hỏi:

- Tạ... đại hiệp... đó sao?

Tạ Vũ Diệp chấp tay đáp:

- Vâng! Vãn bối xin kiến lễ Tư Đồ Tổng tiêu đầu!

Nói xong phát tay điềm ra mấy chỉ làm mấy sợi dây trời đứt tung xong nhằm Điền Chính Danh đang nằm lăn lộn điềm xuống mấy huyết đạo “Thiên Phủ”, “Thanh Tuyền” và “Thanh Linh” trên người hắn.

Trong lúc đó, Tư Đồ Linh đã lao tới tên hắc y hán tử chém xuống một kiếm!

Tên này không kịp kêu lên một tiếng, đầu bị chém đứt phăng bắn tới góc phòng.

Cùng lúc ấy một người lướt vào phòng.

Tạ Vũ Diệp nhận ra người đó là “Bách Diệp Thần Cái” liền hỏi:

- Lão ca ca! Giải quyết xong hai tên phản tặc kia rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” cười to nói:

- Bây giờ hồn chúng đã về tới Thập điện rồi!

Lão bửu môi khinh khinh nói tiếp:

- Chút võ công mặt hạng như thế mà dám đến “Tứ Hải võ Hội” gây chuyện!

Vì trong phòng chấp choạng tối, hơn nữa “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy người đầy bụi đất nên Tư Đồ Khang không nhận ra, thấy lão tóc trắng, xem ra còn lớn tuổi hơn mình, ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Không biết vị này là ai mà Tạ Vũ Diệp xưng huynh gọi đệ như thế?

Tạ Vũ Diệp chấp tay hướng sang Tư Đồ Khang cúi mình nói:

- Vãn bối đến trễ một bước để lão tiên bối phải chịu khổ, thật là đắc tội!

Tư Đồ Khang vội rời khỏi ghế, nắm lấy hai tay Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ thiếu hiệp sao lại nói thế? Lão phu được thiếu hiệp hai lần xuất thủ cứu mạng, nếu không hồn quy địa phủ từ lâu! Đại ân cứu mạng, xin nguyện ghi khắc không bây giờ dám quên!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Hành hiệp trọng nghĩa là bổn phận của mọi võ sĩ, nói gì đến chữ “ân”?

Tư Đồ Khang hỏi:

- Làm sao Tạ thiếu hiệp biết “Tứ Hải võ Hội” sinh biến mà tới cứu?

Tạ Vũ Diệp kể lại chuyện xảy ra ở Lãnh Vân Bang.

Tư Đồ Linh thấy phụ thân và Diệp ca ca quần lấy nhau nói chuyện như thế liền chỉ “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Cha! Quý khách còn đứng kia kìa!

Tư Đồ Khang vội hướng sang “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay nói:

- Lão ca thứ lỗi! Lão hủ gặp lại Tạ thiếu hiệp cao hứng quá nên sinh ra hồ đồ, xin mời lão ca ngồi xuống đi! Linh nhi mau gọi chúng dọn tiệc nhanh lên!

Tư Đồ Linh “Dạ” một tiếng chạy ra ngoài cất đặt gia nhân chuẩn bị yến tiệc đãi khách xong quay vào phòng.

Lúc ấy Tạ Vũ Diệp đã giới thiệu lão ca với Tư Đồ Khang, Tư Đồ Linh thấy mọi người đã an tọa cũng ngồi sang bên cạnh phụ thân.

Tư Đồ Khang nói:

- Doãn Bang chủ! Đã lâu mới gặp lại! Dường như Bang chủ càng lâu càng trẻ ra làm Tư Đồ mỗ không nhận ra ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Đó là Tư Đồ Tổng tiêu đầu gặp thấy Diệp lão đệ nên thích quá mà mắt hoa đi đó thôi! Hô hô hô...

Tư Đồ Linh sợ “Bách Diệp Thần Cái” lại bày chuyện trêu chọc mình vội nói:

- Lão ca ca chắc đã đói bụng tốt! Tư Đồ Linh mang bình rượu uống trước đỡ nha!

Tư Đồ Khang sững sốt nói:

- Nha đầu! Làm sao ngươi dám xung hô với Doãn Bang chủ ngang tàng như vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Tư Đồ Tổng tiêu đầu! Chúng ta vốn đã kết làm bằng hữu vong niên mà! Hô hô hô hô...

Tư Đồ Khang biết “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy là người hào sảng, trọng nghĩa khí mà coi thường danh phận, bất cứ lão thiếu gì cũng có thể xưng huynh gọi đệ, vậy nên ngoài đệ tử Cái Bang ra, có rất nhiều bằng hữu trong giang hồ. Thế nhưng vị Bang chủ đức cao vọng trọng này kết làm bằng hữu vong niên với Tạ thiếu hiệp và nhi nữ mình lúc nào thì lão không biết, rất muốn biết nhưng không tiện hỏi.

Bấy giờ trời đã sáng, Tư Đồ Khang mời khách lên đại sảnh ngồi nói chuyện, chẳng bao lâu thì tiệc yến cũng được dọn lên.

Trong tiệc rượu, “Bách Diệp Thần Cái” kể lại cho Tư Đồ Khang nghe đầu đuôi việc Tạ Vũ Diệp cứu mình ra khỏi “Ngọc Châu Động” và chữa lành độc thương, việc hai người đi tìm Lăng Vô Linh, tình cờ tới dự lễ thọ của “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn ở “Đan Tâm Trại”, Tạ Vũ Diệp xuất thân lực cứu Thiệu Phong Các và Huệ Phi Đại Sư, đánh trọng thương Xuân Phong Đạo Nhân và Ô Tư Kính, cứu thiên hạ võ lâm thoát khỏi kiếp nạn, sau đó hai người tới Lãnh Vân Bang vừa cứu thoát Tư Đồ Linh khỏi tay Nam Trung Minh...

Tư Đồ Khang càng nghe càng tỏ ra phấn chấn, trong lòng càng thán phục Tạ Vũ Diệp.

Chờ “Bách Diệp Thần Cái” kể xong, Tạ Vũ Diệp thừa cơ hỏi:

- Lão tiên bối! Những biến cố vừa xảy ra rất cuộc là chuyện gì vậy? Lão tiên bối có thể kể lại chi tiết không?

Tư Đồ Khang mặt chột sa sầm, thở dài nói:

- À! Chuyện kể ra thì dài, thiếu hiệp muốn biết rõ thì phải nghe lão hủ kể từ đầu mới được!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Vãn bối nguyên xin nghe tường tận.

Tư Đồ Khang nhấp một hớp rượu rồi kể lại chuyện ngày xưa...

Nguyên mấy năm trước, Tư Đồ Khang có chuyến bảo tiêu tới Cửu Giang, dọc đường gặp mấy người đang vây công một thanh niên y phục rách rưới. Lòng trọng nghĩa nổi lên, Tư Đồ Khang xuất đao đánh bọn người kia, cứu được thanh niên y phục rách rưới kia.

Thanh niên đó chính là Điền Chính Danh. Hắn là người Thương Khâu ở Hà Nam nhưng ở đó đã không còn người thân thích, lưu lạc đến Cửu Giang vẫn không nơi nương tựa.

Tư Đồ Khang cảm cảnh thương tình nhận Điền Chính Danh vào “Tứ Hải Tiêu Cục”, dạy võ công gia truyền cho.

Điền Chính Danh có thiên bẩm võ học lại thông tuệ hơn người nên tiến bộ rất nhanh, sau mấy năm thì lĩnh hội cơ bản được võ công của Tư Đồ Tổng tiêu đầu. Hắn trở thành nhân vật thứ hai trong tiêu cục, gặp những chuyến tiêu đơn giản, Tư Đồ Khang thường giao cho Điền Chính Danh phụ trách, hắn tỏ ra là người trung thành với Tổng tiêu đầu và rất có năng lực.

Tư Đồ Khang vẫn coi Điền Chính Danh như con cháu trong nhà. Vì không có nhi tử chỉ sinh được một nhi nữ độc nhất nên vị Tổng tiêu đầu có ý chọn Điền Chính Danh làm rể, vừa là đệ tử, vừa là nữ tế, Điền Chính Danh lại không người thân thích nên lão nhắm cho hắn kế thừa hương hỏa của Tư Đồ gia. Hiềm vì Tư Đồ Linh chấp ý chưa chịu nên cuộc hôn nhân tạm thời hoãn lại chờ Tư Đồ Linh hồi tâm chuyển ý.

Thực ra Tư Đồ Linh cũng hiểu ý phụ thân, vì đây là hôn nhân đại sự, không chỉ quan hệ đến bản thân mình mà còn quan hệ đến cả Tư Đồ gia nên nàng chú ý theo dõi Điền Chính Danh, nhận ra vị sư huynh này không thực thà, có nhiều lần dối trá, sống không thật bụng lại hay xúc xiểm gây mất đoàn kết với ý đồ mưu lợi cá nhân.

Sau khi nghe nhi nữ trình bày tính cách Điền Chính Danh, Tư Đồ Khang tuy có phần thất vọng nhưng cũng từ bỏ ý đồ chọn Điền Chính Danh làm nữ tế và đối với hắn có phần thận trọng hơn.

Nghe kể tới đó, Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Chuyến đi vừa rồi của Linh muội, lão tiên bối có nói cho Điền Chính Danh biết không?

Tư Đồ Khang lắc đầu đáp:

- Không. Sau khi nghe Linh nhi nhận xét về tính cách Điền Chính Danh, lão hủ không tin tưởng hắn như trước nữa.

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nói:

- Vậy thì đúng rồi!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười nói:

- Thì chính miệng Điền Chính Danh vừa rồi đã nói rõ Tư Đồ cô nương thành thân với Nam Trung Minh, còn gì mà không đúng nữa? Nhưng theo lão đệ người thấy thì Cự Linh Giáo có ý đồ gì với “Tứ Hải võ Hội” ?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Lão ca ca! Sau khi mưu đồ của Cự Linh Giáo ở “Đan Tâm Trại” bị thất bại, chúng tập trung lực lượng về đây. Tên dạ hành nhân vừa rồi xuất hiện trên nóc nhà lên tiếng cảnh báo bọn Điền Chính Danh đã chứng minh điều đó. Bên ngoài có cao thủ khinh công cao tuyệt, bên trong có bọn nội gián, “Tứ Hải võ Hội” còn làm sao mà thoát khỏi tay chúng được?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Vậy theo lão đệ, vì sao “Tứ Hải võ Hội” của Tư Đồ Tổng tiêu đầu được Cự Linh Giáo trọng thị như thế?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Vì trước đây “Tứ Hải Tiêu Cục” rất lừng danh trong thiên hạ. Giang hồ bắc lục tinh nam thất tinh đều có quan hệ với Tư Đồ lão tiên bối, bây giờ “Tứ Hải võ Hội” lại đóng ở Hán Khẩu, yết khẩu của cả hai trục chính giao thông thủy bộ, càng có ảnh hưởng đối với thiên hạ võ lâm. Điền Chính Danh là nhân vật thâm trầm, làm sao không biết nếu Cự Linh Giáo không chế được “Tứ Hải võ Hội” thì uy thế của chúng sẽ lớn hơn rất nhiều?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Tư Đồ Tổng tiêu đầu định xử trí Điền Chính Danh thế nào?

Tư Đồ Khang đáp:

- Tạm thời giam hãm vào địa lao rồi xử trí sau.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Chúng ta nên tra vấn hãm một chút đã!

Mọi người ăn uống thêm một lúc nữa rồi cùng nhau lui vào căn phòng ở hậu sảnh, nơi Điền Chính Danh đã bị điểm huyết đạo và Tư Đồ Khang bố trí người canh gác.

Tên này khoảng hăm tám hăm chín tuổi, khá anh nhi tuấn tú, chỉ tiếc là đôi mắt quá nhỏ và làn môi mỏng dính, tướng người nham hiểm.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Điền Chính Danh! Vì sao ngươi muốn bắt sống Tư Đồ Hội chủ?

Điền Chính Danh nín lặng không đáp.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi tiếp:

- Tư Đồ Hội chủ đối với ngươi vừa có ân, vừa trọn tình trọn nghĩa như thế, vì lý do gì mà ngươi rắp tâm phản bội?

Điền Chính Danh vẫn lặng thinh.

Tư Đồ Khang còn hỏi thêm mấy câu, nhưng bất luận là ai, hãm chỉ nhìn đôi phương bằng ánh mắt lạnh lùng mà không thềm nói một câu.

Tạ Vũ Diệp tức giận quát lên:

- Quân phản trắc! Đồ vong ân bội nghĩa! Để xem ngươi là thứ anh hùng hảo hán gì?

Nói xong thi triển thủ pháp "Nhất chỉ suu hồn" điểu xuống một chỉ.

"Nhất chỉ suu hồn" vừa xuất, Điền Chính Danh lập tức cảm thấy khí huyết nghịch lưu, máu dồn ngược lên đầu, lục phủ ngũ tạng đau như bị kim châm, ngay cả cốt tủy cũng giống như bị hàng trăm con kiến chui vào cắn rả!

"Nhất chỉ suu hồn" là công phu đặc biệt mà "Bất Quân Tán Nhân" dùng để trừng trị bọn khi, làm sao mà người chịu đựng nổi?

Những giọt mồ hôi trán to bằng hạt đậu túa ra hòa lẫn máu, Điền Chính Danh cắn răng lẫn lộn rên rỉ một lúc rồi chịu khuất phục, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tại hạ... xin... nói...

Tạ Vũ Diệp liền đánh ra một chưởng, giải cấm chế cho Điền Chính Danh, dựng đầu hắn ngồi lên, bưng cho hắn một bát nước, lạnh lùng nói:

- Uống đi! Nếu không muốn đau đớn như vừa rồi thì hãy khai cho thật! Đối với hạng người bất nghĩa như ngươi, Tạ某的 không lưu tình đâu!

Điền Chính Danh uống ừng ực xong bát nước rồi bắt đầu kể, không dám giấu giếm một chi tiết nào.